

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.922 van 24 november 2014
in de zaak A. 214.022/XIV-36.015**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 oktober 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 129.491 van 16 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 23 oktober 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1138 van het Gerechtelijk Wetboek heeft betrekking op de rechtsmiddelen in de burgerlijke rechtspleging en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd in een administratief cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is en zij niet aantoont dat zij zich als alleenstaande vrouw niet opnieuw zou kunnen vestigen in haar familiaal en sociaal netwerk in Pakistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er meer bepaald op dat het loutere feit een alleenstaande vrouw met kinderen te zijn nog geen reden is om te veronderstellen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst als dusdanig zal gepercipieerd en vervolgd worden en hij stelt vervolgens onder meer vast dat zij een MBA in Business Administration heeft, werkervaring heeft opgedaan bij verschillende NGO's, over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk beschikt, dat zij het gebrek aan contact met haar familie uitdrukkelijk heeft verbonden met haar ongeloofwaardig bevonden problemen, dat zij met een verwijzing naar een rapport inzake de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Pakistan niet *in concreto* aantoont dat zij zich bij terugkeer in een gelijkaardige situatie zal bevinden en dat zij geen enkel argument naar voren brengt waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk geen contact meer zou hebben met haar familie en vrienden noch toont zij aan dat zij als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar familie of de gemeenschap. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat "het objectief risico voor vervolgingen gerelateerd aan het geslacht van mevrouw [...] niet [werden] onderzocht", dat "de vraag van de geloofwaardigheid van het asielrelaas [...] de vraag met betrekking tot de risico's die verzoekster loopt in geval van terugkeer [verdoezelt]" en dat "het arrest [...] geen rekening [houdt] met de actuele situatie waarin verzoekster leeft als alleenstaande vrouw". In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in het bestreden arrest aldus wel degelijk geantwoord op de door haar ingeroepen persoonlijke elementen en voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Verzoeksters uiteenzetting betreffende de vermeende schending van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' berust op een foutieve lezing van het bestreden arrest. Verzoeksters familiaal en sociaal netwerk wordt met het bestreden arrest niet beschouwd als zijnde "actoren van bescherming", doch er wordt naar verwezen om aan te tonen dat verzoekster helemaal niet aannemelijk maakt dat zij enige vervolging hoeft te vrezen. Met het bestreden arrest eist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dat verzoekster het bewijs moet leveren dat zij reeds onmenselijke en vernederende behandelingen heeft ondergaan, enkel dat zij niet *in concreto*

aannemelijk maakt dat zij vervolging dient te vrezen omwille van haar profiel van alleenstaande vrouw. In die mate mist het enige middel feitelijke grondslag en is het kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig november tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams